ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΠΡΩΪΜΑ ΣΥΚΑ

— Βρὲ ἄνδρα, εἶπε ἕνα πρωΐ μιὰ γυναῖκα, στὸν περιβολάρη σύζυγό της, καθὼς τὸν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἡ δίφορη ἡ συκιά μας, ἔκαμε κἄτι σῦκα, ποὺ εἶν' ἄλλο νὰ τὸ λὲς καὶ ἄλλο νὰ τὰ βλέπῃς.

— Ἔ, καὶ μ'αὐτὸ τί ; Θέλεις νὰ φᾶς, πήγαινε φάε ὅσα θέλεις.

— Ὄχι, ἀλλὰ ξέρεις τί σκέφτηκα ; Δὲν γεμίζεις ἕνα καλάθι ἀπ' αὐτὰ νὰ τὰ πᾷς πεσκέσι στὸν Σουλτάνο. Εἶνε τὰ πρῶτα σῦκα ὅπου βγήκανε φέτος... Ἄμα τὰ ἰδῇ καὶ τὰ φάῃ θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ καὶ κἄτι καλὸ καὶ μεῖς θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴ χάρη του.

— Βρὲ γυναῖκα, δὲν μὲ ἀφίνεις ἐδῶ πᾶ ποὺ κάθομαι. Τὶ θέλουμε ἐμεῖς μὲ τὰ μεγάλα τὰ μουλάρια !

— Βρὲ, ἔϊντε, βρὲ ἄνδρα καὶ ποῦ ξέρεις μήν ἀνοίξῃ καὶ ἡ τύχη μας. Ὅλο μὲ τὸ «μπάλ-καμπὸν» (γλυκοπολόκυθα) καὶ τὰ καρπούζια θὰ περνᾶμε τὸν καιρό μας. Ἂς δοῦμε καὶ ἐμεῖς μιὰ ἡμέρα ἕνα μεγάλο πρόσωπο. Ποῦ ξέρεις τὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ !...

***

Θέλοντας καὶ μή, βλέποντας ὅτι ἡ γυναῖκα του, ἐπέμενε, φορτώνεται λοιπὸν καὶ ὁ φτωχὸς μπαχτσεβαντζῆς τὸ καλάθι μὲ τὰ μεγάλα σῦκα, ποὺ ἦσαν σὰν τσαντίλες, καὶ στάλαν μέλι τοῦ Θεοῦ, καὶ τραβᾶει νὰ τὸ πάῃ πεσκέσι στὸν Σουλτάνο.

Ἔφτασε στὴν Μεγάλη πόρτα τοῦ Παλατιοῦ καὶ τὰ ἔδωσε τοῦ ἀπολούθου τοῦ Σουλτάνου, τοῦ Ἀλῆ-Ἀγᾶ τοῦ Καπουτζῆ.

— Περίμενε μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει ἕνα μεγάλο συμβούλιο ὁ Σουλτάνος μὲ τοὺς Ὑπουργούς του... Ἄμα τελειώσῃ θὰ τοῦ τὰ δώσω καὶ θὰ σὲ φωνάξῃ ἐπάνω, καὶ ἔννοια σου, θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ καὶ μεγάλο «ρεγάλο» θὰ σοῦ δώσῃ !...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ φέρνουν ἀλυσσόδετους μερικοὺς κακούργους νὰ τοὺς ρίξουν στὰ μπουντρούμια τοῦ σεραγιοῦ. Μόλις ἡ συνοδεία ἔφτασε μπρὸς στὸ παλάτι, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ξέφυγε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἀμέσως ἐπακολούθησε μεγάλη ἀναμπουμποῦλα : φωνές, κακό, χαντζάρια, σπαθιά, γροθιές, χτυπήματα, τρεχάματα, ἀλαλητὸ καὶ στὸ τέλος, ἀντὶ νὰ πιάσουν τὸν φονηᾶ, ἔπιασαν τὸν κακομοίρη τὸν περιβολάρη, ποὺ τὸν βρῆκαν τρυπωμένον ἀπὸ τὸν φόβο του κάτω ἀπὸ τὴ Μεγάλη πόρτα.

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς φώναξε, διαμαρτυρήθηκε, μὰ τοῦ κάκου.

— Μωρὲ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ φονηᾶς. Εἶμαι ὁ μπαχτσεβαντζῆς ποὺ ἔφερε τὰ σῦκα στὸν Σουλτάνο !

Τίποτα ! Τὸν πέταξαν μέσα στὸ μπουντρούμι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κακούργους καὶ ἐκεῖ πέρα πειά τὸν ἄφησαν...

***

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πορτιέρης εἶχε πάει τὸ καλάθι μὲ τὰ σῦκα στὸν Σουλτάνο. Μόλις ἐκεῖνος τὰ δοκίμασε, γλυκάθηκε ὡς τὰ μεδούλια του. Τὰ σῦκα ἦταν περίφημα.

— Χαλαλὶ ! φώναξε ἐνθουσιασμένος. Ποιὸς τὰ ἔφερε ;

— Ἕνας περιβολάρης, πολυχρονεμένε μου ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πορτιέρης.

— Πήγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ !..

Ψάξανε νὰ βροῦν τὸν περιβολάρη, τὸν ζητῆσαν ἀπὸ δῶ, τὸν ζητῆσαν ἀπὸ κεῖ, μὰ πουθενὰ δὲν μπορεσαν νὰ τὸν βροῦν. Νόμισαν πὼς θὰ φοβήθηκε ἀπὸ τὴ φασορία ποὺ ἔγινε κι' ἄφησε τὸ καλάθι κι' ἔφυγε. Το εἴπανε στὸν Σουλτανο.

— Δὲν ξέρετε πῶς λέγεται, τοὺς ρώτησε αὐτός.

— Ὄχι.

— Ἔ ! Καλά !...

Κ' ἔπειτα λησμόνησε καὶ τὰ σῦκα καὶ τὸν περιβολάρη.

***

Περάσαν χρόνια ἀρκετά. Μιὰ μέρα ὁ Σουλτᾶνος ἀποφάσισε, νὰ ντυθῆ ροῦχα πραγματευτῆ καὶ νὰ γυρίσῃ ὅλο τὸ βασίλειό του ἄγνωστος, γιὰ νὰ μάθῃ ἔτσι τοῦ λαοῦ του τὰ παράπονα καὶ νὰ ἀντιληφθῆ τίς ἀνάγκες τοῦ τόπου.

Ἔτσι λοιπὸν πῆγε μιὰ ἡμέρα καὶ στὴν φυλακή, ποὺ ἦταν χρόνια τώρα φυλακισμένος ὁ δυστυχισμένος μπαξεβάνης μὲ τὰ σῦκα.

Τὸν ρώτησε κι' αὐτόν, ὅπως ρωτοῦσε ὅλους τοὺς φυλακισμένους γιατὶ ἦταν στὴ φυλακή.

Ὁ φτωχὸς κηπουρὸς κάθησε καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα, πῶς δηλαδὴ αὐτὸς εἶχε κινήσει μ' ἕνα καλάθι σῦκα διάφορα, νὰ τὰ πάῃ στο Σουλτανο του, πῶς ἔφθασε στὴ Μεγάλη πόρτα, πῶς ἔτυχε νὰ φύγῃ ὁ φονηᾶς, καὶ πῶς τὸν πιάσαν κατὰ λάθος καὶ τὸν ἐπέταξαν ἐκεῖ.

Ὁ βασιληᾶς πῆρε ἀμέσως τὸ ὄνομά του καὶ ἔτρεξε στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ διέταξε καὶ φέρανν τὸν κατάδικο μπροστά του. Ἄμα τὸν εἶδε ἐκεῖνος, τρόμαξε κι' ἔπεσε στὰ πόδια του !

— Μὴν φοβᾶσαι, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Σουλτᾶνος, σ' ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ διορθώσω τὸ ἄδικο τὸ μεγάλο ποὺ σοῦ ἔγινε. Πάρε, τοῦ λέει, τὴν σφραγίδα μου, καὶ πήγαινε κάτω στὸν Ταμία, νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸν «Χαζνὲ» (θησαυροφυλάκιον) καὶ πάρε ὅσα φλουριὰ καὶ ὅσο χρυσάφι κι' ἀσῆμι θέλεις.

Ὁ κηπουρὸς προσκύνησε, πῆρε τὴ σφραγίδα καὶ κατέβηκε.

Σὰν τοῦ ἄνοιξαν τὸν «Χαζνὲ» θαμπωθῆκε ὁ χωρικὸς ἀπὸ τὸν πλοῦτο, μὰ δὲν πῆρε οὔτε μιὰ λίρα, οὔτε ἕνα φλουρί, οὔτε ἕνα παρτάκι, οὔτε ἕνα γρόσι, οὔτε κἂν ἕναν παρᾶ.

Πῆρε μοναχὰ μιὰ τσεκοῦρα, ποὺ βρῆκε ἐκεῖ κάτω, ἕνα παλιὸ Κοράνιο καὶ τὸ χονδρὸ τὸ ξύλο ποὺ ζυγίζουνε μὲ τὸ καντάρι.

Καὶ ἔτσι φορτωμένος ἀνέβηκε στὸν Βασιλιᾶ.

— Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ πῆρες ; τοῦ λέει ὁ Σουλτᾶνος, γιατὶ προτίμησες αὐτὰ καὶ δὲν καταδέχτηκες τὶς λίρες καὶ τὰ χρυσάφια ;

— Ἄκουσε, Πολυχρονεμένε μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Μπαχτσεβαντζῆς, τὸ χέρι σου εἶνε μακρὺ καὶ ἡ δύναμί σου εἶνε μεγάλη. Μὰ ἐγὼ τὸ Κοράνι, Σουλτᾶνε καὶ ἀφέντη μου, τὸ πῆρα γιὰ νὰ βάνω τὸ χέρι μου ἀπάνω καὶ νὰ ὁρκισθῶ, ὅρκο τρανό, στὴ πίστι μου, ἄλλη φορὰ στὴ πόρτα σου νὰ μὴ ξαναπατήσω, μὲ τὸν μπελᾶ ποὺ βρῆκα. Τὴν τσεκοῦρα τὴν πῆρα νὰ κόψω τὴν συκιὰ γιὰ νὰ μὴ ξαναπάνῃ σῦκα. Καὶ τὸ ξύλο αὐτὸ τὸ πῆρα, γιὰ νὰ δείρω τὴν γυναῖκα μου, ποὺ μὲ φορτώθηκε, σάνει καὶ καλά, νὰ σηκωθῶ πρωΐ-πρωΐ, καὶ νὰ σοῦ φέρω γιὰ ρεγάλο σῦκα !...

Ἔφτασε στὴ Μεγάλη πόρτα τοῦ Παλατιοῦ

— Ἔχει «*βακὰνς*» τὸ Παρίσι τώρα, συνεπλήρωσε ἡ κ. Μουστοξύδου.

— Ἀ, ναί. Τὰ εἴδαμε καὶ αὐτά ! Τὶ θαυμάσια, τὶ ἀπερίγραπτα ποὺ εἶνε τὰ «*βακὰν*» τῶν Παρισίων !...

Ἔπειτα ὁ λόγος ἤρθε στὰ μεγάλα τεχνικὰ ἔργα τῆς κοσμουπόλεως.

— Πῶς κουβαλοῦν τόσο σίδερο, τέτοιους ὄγκους ἐκεῖ ἐπάνω ! Εἶπε μ' ἐκπληξη ἡ κ. Μπακαλιάρου.

— Ἀ δὲν εἶνε τίποτε αὐτό ! Τὰ μεταφέρουνε «*κατὰ τεμάχια*», ἐξήγησεν ἡ κ. Βελονομίτη, ποὺ ἐγνώριζε τὰ πάντα.

— Ναὶ «*κατὰ τεμάχια*» συγκατένευσε καὶ ἡ κ. Μπακαλιάρου, στὴν ὁποία ἄρεσε ἡ φράσις.

— Κατὰ τεμάχια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας κρότος στὴ σκάλα, καὶ ἡ ὑπηρέτρια τρομαγμένη μπῆκε ἀπότομα στὴν αἴθουσα.

— Τρέξετε, κυρία, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! ὁ ἀφέντης ἔπαθε ζάλη κι' ἔπεσε στὴ σκάλα.

— Ἔ, φέρε τον ἐπάνω, εἶπεν ἀτάραχος ἡ κ. Μπακαλιάρου, δὲν εἶνε τίποτε !

— Μὰ ποῦ μπορῶ ἐγώ, κυρία, νὰ σηκώσω κοντεῖ μου σῶμα !

Κ' ἡ κ. Μπακαλιάρου διέταξε μὲ ἀξιοπρεπῆ ἔκφρασι :

— Δὲν πειράζει... «Μετάφερέ τον *κατὰ τεμάχια* !...»

***

Ἔχει πολλὰ ἀπόμα νὰ διηγηθῆ ἡ κ. Μπακαλιάρου ἀπὸ τὸ κλασσικὸ ταξεῖδι της «*ἀνὰ τὰς Εὐρώπας*».

Ἀφοῦ ἀπόσσωσε τὶς ἰδικές της ἀναμνήσεις, δανείστηκε καὶ ἄλλων, ποὺ τὶς εἶχεν ἄλλοτε ἀκούσει καὶ ἀφοῦ ἐξήντλησε κι' αὐτές πῆρε καὶ διηγεῖτο ἐκείνες τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἱστοριῶν, ποὺ ἐπὶ τούτῳ εἶχεν ἀγοράσει. Αὐτὲς ὅμως ἦσαν γιὰ τὸν κατώτερο τὸν κόσμο.

— Μὴ ρωτᾶτε, καλέ, τί ὑποφέραμε στὴν πολιορκία τῆς Βαστίλλης !...

— Θεὸς φυλάξοι, κυρία Χαραλαμπάκενα !

— Μὴ ρωτᾶτε ! Μὴ ρωτᾶτε ! Πῶς εἴμεθα καὶ ζωντανοί !...

Στεμ. Στέμ.